

HRIECHY PROTI MILOSRDENSTVU

427/2016

www.inky.sk

11. 3. 2016

Ježiš a cudzoložnica – Boží postoj – cesta k Životu – dva hriechy proti milosrdenstvu

„Tu zákonníci a farizeji priviedli ženu pristihnutú pri cudzoložstve, postavili ju do prostriedku⁴ a povedali mu: „Učiteľ, túto ženu pristihli priamo pri cudzoložstve.“⁵ Mojžiš nám v zákone nariadil takéto ženy ukameňovať. Čo povieš ty?“ ... keď sa ho neprestávali vypytovať, vzpriamili sa a povedal im: „Kto z vás je bez hriechu, nech prvý hodí do nej kameň.“ ...⁹ Ako to počuli, jeden po druhom – počnúc staršími – sa vytrácali, až zostal sám so ženou, čo stála v prostriedku.¹⁰ Ježiš sa vzpriamili a opýtal sa jej: „Žena, kde sú? Nik ťa neodsúdil?“¹¹ Ona odpovedala: „Nik, Pane.“ A Ježiš jej povedal: „Ani ja ťa neodsudzujem. Chod' a už nehreš!“¹² (Jn 8,3-11 SSV)

Aby sme porozumeli celej tejto udalosti a hlavne jeho poslednej vete, znova si musíme pripomenúť pár vecí:

Boh je nekonečne blažený sám v sebe – teda nie ako výsledok nejakých „vonkajších činiteľov“ (božské bývanie, božské jedlo, božská zábava,...), ale ako výsledok toho kým je a čo žije. Obrázne povedané: aj keby Boh zostúpil až na samé dno Pekla, stále by bol v Nebi, pretože to Nebo je v ňom, je v tom, kým a čím je a kamkoľvek pôjde, stále si ho ponese so sebou a stále v ňom bude. Čo mimochodom platí aj o Pekle: tiež je to stav života v hriechu, ktorý si nosíme so sebou, žijeme v ňom – a teda keby sme v stave hriechu boli aj hneď povznesení rovno pred Boží Trón, stále by sme ostávali v Pekle. Pretože presne toto hriech je: stav bytia a spôsob života nepodobný a opačný Bohu, ktorý spôsobuje, že človek nakoniec ostane „nekonečne nešťastný sám v sebe“. Toto je dôvod, prečo je hriech zlý: nie preto, že by si to Boh vymyslel, dokonca ani nie z dôvodu nejakého „porušenia Božích príkazov“. Je to podobne, ako keď matka zakáže dieťaťu chytiť sa rozpáleného sporáka, dieťa to urobí a popáli sa. Matka mu to zakázala práve preto, že je to niečo, čo mu objektívne ublíži, bez ohľadu na to, či mu to matka zakáže, alebo nie. Zákaz je len znakom matkinej starostlivosti a snahy uchrániť dieťa pred ublížením si. A keď dieťa neposlúchne a rozpálenej platne sa chytí, trest (popálenie) nie je niečo, čím ho stihla matka za porušenie príkazu, ale je objektívnym výsledkom konania dieťaťa. Úplne podobne hriech. Je zlý, lebo v nás spôsobuje stav Pekla. Boh nám ho zakazuje práve preto, aby nás na to upozornil a aby nás od neho uchránil. A ak ho my konáme, ocitáme sa v Pekle a stále viac sa doň ponárame. Nie preto, že by nás tam uvrhol Boh z pomsty a trestu. Ale preto, že úplne rovnako, ako Boží spôsob bytia a života vytvára blaženosť Neba, hriešny spôsob bytia a života vyvoláva bolesť a utrpenie Pekla.

Boží postoj k nášmu hriechu je potom ten, ktorý hneď v úvode Matúšovho evanjelia zvestuje Pánov anjel Jozefovi: „[Mária] porodí syna a dáš mu meno Ježiš; lebo on vyslobodí svoj ľud z hriechov“ (Mt 1,21 SSV). Alebo u Jána sám Ježiš: „Ja ... som neprišiel svet súdiť, ale svet spasit“ (Jn 12,47 SSV). Boh sa teda rozhodol človeka z hriechu zachrániť a uzdraviť. Preto sa stal človekom.

Takže keď dnes k Nemu privedú onú cudzoložnicu, aby ju súdil, Ježišov rozsudok znie: „Ani ja ťa neodsudzujem.“ Pretože aj ju prišiel zachrániť z hriechu a previesť zo smrti do Života, z hriechu ku svätosti a zo šedivosti sveta-Pekla do jasného Nebeskej Slávy.

Potom ale Ježiš hneď dodáva: „Chod' a už nehreš!“ Pretože žena nemôže byť uzdravená z hriechu, kým ho nezanechá. Kým si ho ponecháva, drží, miluje ho a žije – ako by jej ho mohol Boh

odňať? Nijako. Najprv ona musí hriech zanechať – a až potom ju môže Ježiš od neho oslobodiť. Preto Ján vo svojom liste píše: „Kto ostáva v ňom [v Ježišovi], nehreší; kto hreší, ten ho nevidel, ani nepoznal“ (1 Jn 3,6 SSV). A potom konkretizuje, čo to znamená: „Kto hovorí, že ostáva v ňom, má aj sám žiť, ako žil on.“ (1 Jn 2,6 SSV). Je to logické. Ježiš hovorí: „Vezmem vás k sebe, aby ste aj vy boli tam, kde som ja“ (Jn 14,3 SSV). Už vieme, že to nie je miesto, ale stav Neba a blaženosti, kam nás Ježiš chce vziať. Ak teda chceme „byť tam, kde Boh“ a prežívať Božiu blaženosť Neba, ktorá je práve ovocím toho, čím Boh je a čo žije, musíme sa aj my sami, úplne nevyhnutne, stať všetkým tým, čím Boh je a čo žije – aby sme tak mohli zakúsiť tú istú blaženosť, ktorú zakúša Boh. Preto Ján zdôrazňuje, že musíme byť takí, ako Ježiš a preto sám Ježiš hovorí: „Ja som cesta“ (Jn 14,6 SSV).

Existujú dva hriechy proti tomuto Božiemu milosrdenstvu. Obidva sú hriechmi proti Duchu Svätému, pretože obidva znemožňujú, aby sme z hriechu zachránení a teda spasení boli:

- „Pochybovať o Milosrdenstve Božom a oddať sa zúfalstvu“ – a to nielen v zmysle „mne už nikto nepomôže, ja som stratený, moje hriechy sú priveľké, ani Boh mi neodpustí“, ale napríklad aj takto: „Zbožštenie? Boží život? Ó, to nie, ani Boh nie je dost' všemohúci, dost' milujúci, dost' milosrdný ani dost' prajný na to, aby sme my, ľudia, mohli byť ako Boh, žiť ako Boh... To nie, v to neverím, nedúfam, to nie je možné...“ – postoj, ktorý sám osebe pramení v ďalšom z hriechov proti Duchu a to „odporovať poznanej zjavenej Božej pravde“.

- „Opovážlivo sa spoliehať na Milosrdenstvo Božie“ – „Veď sa už nado mnou Boh nejakou zmiluje, už ma len nejakou spasí, veď On vie, akí sme hriešni, On to pochopí...“ Lenže Boh sa už predsa nad nami zmiloval! Poslal svojho Syna, aby nás vyviedol z hriechu a oslobodil od neho! Dal nám svojho Ducha, aby nás z hriechu uzdravil a zbožštil (porov. KKC 1129, 1988). Už urobil úplne všetko preto, aby nás spasil a zachránil. Ale nemôže za nás a namiesto nás zanechať náš hriech, čiže všetko to, v čom nie sme a nežijeme ako Boh. Preto aj spoliehanie sa na to, že Boh ma môže spasit' aj bez toho, aby som sa ja rozhodol radikálne zanechať hriech a stal sa vo všetkom „čistý, ako je On [Boh] čistý“ (Jn 3,3 SSV), je márne.

Oba tieto postoje tak nakoniec ústia do štvrtého hriechu proti Duchu Svätému: „zotrvať tvrdošijne v nekajúcnosti“, čiže v neobrátenosti. Ani sa neusilujeme byť ako Boh. V prvom prípade preto, že neveríme, že sa to dá. V druhom prípade preto, že neveríme, že je to potrebné. V prvom prípade veríme, že stačí, ak budeme nejakú tak „po ľudsky“ dobrí a zbožní – nikoho neokradneme, nezabijeme, v nedefu pôjdeme do kostola, pravidelne sa pomodlíme, v piatok sa postíme a pravidelne sa z ostatného vyspovedáme – tak Boh nás po smrti za odmenu pustí na nejaké miesto, ktoré sa volá „Nebo“. Pretože ale „Nebo nie je miesto kdesi vo vesmíre. Je to stav...“ (Youcat 52), je táto nádej falošná, márna a spoľahlivo nás zahubí. V druhom prípade veríme, že to záleží na Bohu, či nás do Neba „pustí“. Boh už ale Nebo otvoril dokorán pre všetkých, vojsť doň však už práve úplným zanechaním hriechu musíme my sami. Ak to neurobíme, zase len ostávame „von“, v hriechu, stratení a zatratení.

Váš Inky.